



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. G., narozen dne
bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/45787-920, č. j. MPSV-2016/101837-920,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/45787-920, č. j. MPSV-2016/101837-920, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/45787-920, č. j. MPSV-2016/101837-920 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Jihlava ze dne 8.

2. 2016, č.j. 36371/16/JI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a nadále byl přiznán žalobci nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený „TP“ ode dne 1. 12. 2015 trvale. Prvostupňový orgán vycházel ze závěrů posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Jihlava (dále jen „OSSZ Jihlava“) ze dne 1. 2. 2016, podle něhož je žalobce osobou s podstatným omezením pohyblivosti nebo orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace, konkrétně středně těžké omezení funkce dvou končetin.

Napadeným rozhodnutím došlo ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, v tom smyslu, že se žalobci *„odejímá nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený „TP“ ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.*

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a právní rámec, podle něhož postupoval, tedy zejm. zákon č. 329/2011 Sb., vyhlášku č. 388/2011 Sb., o provádění některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“). Žalovaný vyložil podmínky pro přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením podle § 34 zákona č. 329/2011 Sb. Podle ustanovení § 34b téhož zákona se při posuzování pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením hodnotí zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení. Prováděcí právní předpis – příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném ode dne 1. 1. 2014, stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace. Při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpisu, se hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.

Žalovaný si vyžádal pro účely odvolacího řízení posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“) ze dne 15. 4. 2016. Z tohoto posudku žalovaný zjistil, že žalobce nebyl přítomen jednání PK MPSV, neboť ta mu sdělila, že bude jednáno bez jeho osobní účasti z důvodu dostatečně doložené zdravotní dokumentace. Podle závěru předmětného posudku žalobce není osobou se zdravotním postižením, které podstatně omezuje jeho schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. Nejde u něho zároveň o zdravotní stav uvedených v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014, ani mu svým funkčním postižením neodpovídá, ani s ním není svými funkčními důsledky srovnatelný. Tento stav trval i k datu 1. 12. 2015, tj. k prvnímu dni kalendářního měsíce, v němž byla podána žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením.

Žalovaný uvedl, že stran tremoru je objektivní neurologický nález dokumentovaný doloženými lékařskými zprávami stacionární a nálezy jsou prakticky totožné, závažná změna nebyla zjištěna. Ostatní polymorbidita schopnost pohyblivosti a orientace neomezuje. Zdravotní stav žalobce byl posouzen v souladu s právní úpravou platnou ode dne 1. 1. 2014. Žalovaný vyhodnotil předmětný posudek jako úplný a přesvědčivý důkazní

prostředek mající všechny formální náležitosti. Žalovaný tedy vycházel ze závěrů tohoto posudku, z nichž vyplývá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Na základě uvedeného žalovaný odejmul nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený „TP“ ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Žalobci byla poskytnuta v odvolacím řízení možnost vyjádřit se podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění ze dne 3. 10. 2016 žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Poukázal především na zprávu MUDr. B., podle níž je pacient vzhledem k svému onemocnění a tíži příznaků výrazně omezen v běžných denních činnostech a především ve výkonu svého povolání, kterého je t. č. téměř neschopen. Žalobce dále namítl, že se mu zhoršil psychický stav, a proto byl hospitalizován na psychiatrické léčebně. Jednání PK MPSV nebyl žalobce ani jeho zástupkyně přítomen. Ačkoliv jeho zdravotní stav zůstal stejný, došlo k odebrání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Ve skutečnosti se mu zdravotní stav zhoršuje, což dokazuje i zvýšení invalidního důchodu I. stupně na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření obsáhle poukázal na posudkové hodnocení obsažené v předmětném posudku PK MPSV ze dne 15. 4. 2016, které považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé. PK MPSV hodnotila obsáhlou zdravotní dokumentaci včetně nálezu doloženého k odvolání (tj. lékařské zprávy z FN U sv. Anny Brno, neurologická klinika ze dne 19. 2. 2016, MUDr. B.). Podle PK MPSV tato lékařská zpráva ani zapůjčená zdravotní dokumentace ošetřující lékařky V. Z. neprokazuje závažnou změnu zdravotního stavu žalobce. PK MPSV objektivními zjištěními prokázala, že orientační schopnost žalobce není omezena smyslově ani duševně, schopnost chůze je zachována a na končetinách nejsou přítomny parézy. Hybnost páteře je omezena v důsledku exacerbace vertebrogenního algického syndromu bez doprovodné funkčně závažné neurologické symptomatologie. Z hlediska celkové hybnosti nejsou přítomny závažné hypokinézy ani rigidita, není přítomna ani porucha stability. Žalovaný odkázal na to, že žalobci a jeho zástupkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Stanovený stupeň invalidity neznamena automaticky nárok na odpovídající stupeň průkazu výhod a naopak. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nejprve zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.

Ze **správního spisu** žalovaného a prvostupňového orgánu vyplývají následující skutečnosti. Žalobci byl přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ s platností od 1. 11. 2014 na základě rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 5. 2. 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. SZ/200/2015/4S-VYK, č. j. MPSV-UM/2757/15/4S-VYK. Poté žalobce podal dne 31. 12. 2015 žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením z důvodu zhoršení zdravotního stavu. V předmětném řízení byl vypracován posudek o zdravotním stavu OSSZ Jihlava ze dne 1. 2. 2016, podle jehož závěru byl žalobce hodnocen pro svůj dlouhodobě nepříznivý stav vyvíjející se cca 20 let, který je z funkčního hlediska srovnatelný se středně těžkým omezením funkce dvou končetin – tj. funkce dvou horních končetin z důvodu třesu, dosud však s malým pohybovým postižením. OSSZ v Jihlavě uzavřela, že jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., ve znění platném ode dne 1. 1. 2014. Jednalo se o zdravotní stav, který nebyl uveden v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném ode dne 1. 1. 2014, ale svým funkčním postižením odpovídající nebo svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, na základě něhož prvostupňový orgán rozhodl o tom, že žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se zamítá a nadále se přiznává nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením s označením „TP“.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil odvoláním ze dne 29. 2. 2016, v němž žalobce tvrdil, že má problémy kromě třesu i se srdcem, značné bolesti zad, a proto chodí ven raději o francouzské holi. Na nákupy chodí výhradně s doprovodem. Jeho zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý a stále se zhoršuje. Požadoval, aby byl vyšetřen posudkovými lékaři.

Žalovaný v odvolacím řízení nechal vypracovat posudek PK MPSV ze dne 15. 4. 2016, z něhož vyplývá, že PK MPSV zasedala ve složení předsdkyně komise a odborné lékařky z oboru neurologie, jakož i tajemnice komise. Uvádí se v něm, že žalobce ani jeho zástupkyně nebyli k jednání komise zváni, neboť PK MPSV je informovala dopisem o tom, že má dostatečně doloženou zdravotní dokumentaci pro vypracování posudku o zdravotním stavu žalobce bez jeho osobní účasti. Mezi hodnocenými lékařskými nálezy je uveden i nález MUDr. B. (neurologie) ze dne 19. 2. 2016. PK MPSV oproti lékaři OSSZ v Jihlavě dospěla k závěru, že orientační schopnost posuzovaného není omezena ani smyslově, ani duševně. V oblasti pohybové je schopnost chůze posuzovaného zachována, nejsou parézy končetin a stran esenciálního třesu, který je lokalizován na horních končetinách, nejde o zdravotní stav uvedený v příloze č. 4 k vyhlášce. Schopnost pohyblivosti posuzovaného není tímto stavem ani ostatní polymorbiditou omezena na úrovni středně těžkého funkčního postižení. V posudkovém závěru PK MPSV uvedla, že u žalobce nejde o zdravotní stav uvedený v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., v platném znění od 1. 1. 2014, přičemž nejde ani o stav srovnatelný. Výsledek posouzení se liší od

prvostupňového výše uvedeným. K námitkám žalobce PK MPSV uvedla, že stran tremoru je objektivní neurologický nález dokumentovaný doloženými lékařskými zprávami stacionární, nálezy jsou prakticky totožné. Závažná změna zjištěna nebyla. Ostatní polymorbidita schopnost pohyblivosti a orientace neomezuje. Zdravotní stav byl posouzen podle právní úpravy ode dne 1. 1. 2014, přičemž trval i k datu 1. 12. 2015.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v zákoně č. 329/2011 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, prováděcí vyhlášce č. 388/2011 Sb. a dále z právní úpravy obsažené ve správním řádu.

V prvé řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že předmětem řízení v dané věci byla zcela jednoznačně změna přiznaného průkazu osoby se zdravotním postižením, které bylo zahájeno na základě žádosti žalobce o změnu průkazu ze dne 31. 12. 2015. Tuto žádost podával žalobce za situace, kdy mu již svědčil přiznaný nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ s platností od 1. 11. 2014. Podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. v rozhodném znění platí, že *„řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se zahajuje na základě písemné žádosti podané na tiskopisu předepsaném ministerstvem. Řízení o změně nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se zahajuje též z moci úřední; podnět k řízení z moci úřední může podat také okresní správa sociálního zabezpečení, pokud na základě výsledku posouzení zdravotního stavu zjistí posudkově významné skutečnosti, které jsou rozhodné pro nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením.“* Odvolací řízení bylo žalovaným vedeno proti prvostupňovému rozhodnutí, jehož výrokem byla předmětná žádost zamítnuta a nadále byl přiznán průkaz výhod „TP“. Z uvedeného je zřejmé, že předmět řízení, které bylo zahájeno ve smyslu citované právní úpravy na žádost (tzn. na základě uplatnění zásady dispoziční), nebylo možno rozhodovat o „odejmutí“ či „odnětí“ průkazu „TP“, jak učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Tento závěr má oporu v právní úpravě odvolacího řízení a kompetencí odvolacího orgánu k posouzení věci. Ustanovení § 35 zákona č. 329/2011 Sb. obsahující zvláštní procesní režim rozhodování o průkazu osoby se zdravotním postižením, sice výslovně neupravuje žádný režim pro odnětí průkazu výhod, je ale třeba implicitně vycházet z toho, že v citovaném ustanovení § 35 odst. 1 tohoto zákona se počítá s tím, že takové řízení se zahajuje na podnět okresní správy sociálního zabezpečení, pokud se zjistí, že účastník řízení již nesplňuje podmínky nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Obdobné řešení konec konců zákon výslovně stanoví pro případ rozhodování o příspěvku na mobilitu v ustanovení § 22 odst. 2 citovaného zákona, na které ovšem § 35 odst. 4 citovaného zákona výslovně neodkazuje jako na subsidiární pravidlo použitelné pro řízení o průkazu osoby těžce zdravotně postižené. I přesto je podle krajského soudu z logiky věci třeba striktně odlišovat z hlediska předmětu řízení, zda jde o řízení zahájené na žádost, která směřují k získání určitých výhod pro žadatele, anebo o řízení zahájené z moci úřední na případný podnět okresní správy sociálního zabezpečení, v němž je předmět řízení stanoven z úřední povinnosti správním orgánem.

V odvolacím řízení pak může žalovaný podle obecné úpravy obsažené v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu však nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to

zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Při reformaci prvostupňového rozhodnutí navíc musí žalovaný zachovat zásadu zákazu reformace in peius, která je vyjádřena v ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu tak, že „*odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*“ Toto ustanovení není zákonem č. 329/2011 Sb. nijak modifikováno ani vyloučeno, a proto je třeba ho pro řízení o průkazu osoby zdravotně postižené subsidiárně aplikovat v plném rozsahu. Lze poukázat i na závěry doktríny, která považuje za podstatu zmíněné zásady myšlenku, že v odvolacím řízení by odvolatel neměl být „sankcionován“ za to, že využil svého práva podat odvolání, a neměl by být v obavách, aby nakonec ještě nedopadl hůře. Tím se dotváří zásada legitimního očekávání a zákazu překvapivých rozhodnutí (viz k tomu Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 1. vyd., Praha: C.H.Beck, 2015, s. 454 – 455).

Z uvedeného jednoznačně plyne, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť rozhodl v odvolacím řízení tak, že překročil předmět řízení stanovený v žádosti žalobce (změna průkazu osoby z důvodu zhoršení zdravotního stavu) a tím ho zbavil možnosti si proti rozhodnutí o odejmutí (odnětí) nároku podat odvolání, přičemž přitom porušil i zásadu zákazu reformace in peius, neboť odňal žalobci nárok na průkaz, ačkoliv nebyly naplněny podmínky ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Krajský soud v této souvislosti per analogiam odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, čj. 4 Ads 42/2013-43 (přístupný na www.nssoud.cz), který se zabýval obdobnou situací v prostředí řízení o námitkách proti rozhodnutí ve věci invalidního důchodu. Krajský soud důrazně poukazuje na to, že zatímco v tam řešené věci aplikovaný zákon č. 582/1991 Sb. upravuje vyloučení zákazu reformace in peius pro námitkové řízení (§ 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb.), zákon č. 329/2011 Sb. nic takového nestanoví, pročez je třeba pohlížet na pochybení žalovaného ještě přísněji.

Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný mohl v odvolacím řízení pouze zamítnout odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdit, nikoliv však přímo skrze změnu prvostupňového rozhodnutí – pro žalobce zcela překvapivě - odejmout průkaz osoby zdravotně postižené přímo. Na efektu překvapivosti takového postupu nic nemění ani to, že žalobce dostal příležitost v odvolacím řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, které on ani jeho zástupkyně nevyužili, neboť nemohl předpokládat, že dojde na základě posudku PK MPSV ze dne 15. 4. 2016 k úplnému odejmutí průkazu. K řízení o odejmutí (odnětí) průkazu TP mohl přistoupit prvostupňový orgán následně ex officio sám či na podnět okresní správy sociálního zabezpečení, avšak nikoliv žalovaný cestou druhostupňového rozhodnutí. Uvedená procesní vada není toliko drobnou procesní nezákonností, ale představuje zcela zásadní procesní vadu s přímým a nevyhnutelným efektem v podobě nezákonnosti rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), kterou krajský soud nemohl přehlédnout a musel ji zohlednit i přesto, že ji žalobce výslovně nenamítal.

Krajský soud se pro úplnost zabýval i vznesenými žalobními námitkami, které míří proti závěrům posudku PK MPSV dne 15. 4. 2016, na němž žalovaný založil napadené rozhodnutí. Předmětný posudek se skutečně zabýval i namítanou lékařskou zprávou

MUDr. B. (neurologie, FN Brno) ze dne 19. 2. 2016 a ani jinak mu nelze z hlediska úplnosti posouzení zdravotnické dokumentace nic vytknout. Rovněž je třeba souhlasit i s tím, že samotné přiznání vyššího stupně invalidity v jiném řízení (v případě žalobce změna na III. stupeň invalidity) neodůvodňuje ještě přiznání vyššího stupně nároku na průkaz osoby zdravotně postižené. Se žalobcem vytýkaným nedostatkem spočívajícím v tom, že žalobce nebyl vyšetřen při jednání komise, se však lze ztotožnit, a to obzvláště za situace, kdy předmětný posudek vyzněl odlišně od posudku OSSZ Jihlava v tom směru, že v případě žalobce nejde o zdravotní stav svým funkčním postižením odpovídající nebo svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Pro tyto závěry však předmětný posudek PK MPSV neobsahuje žádnou podrobnější argumentaci a v tomto rozsahu je tak nepřesvědčivý. Pokud žalovaný na tomto posudku založil napadené rozhodnutí, nezjistil skutkový stav věci zcela řádně a dostatečně v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve světle žalobních námitek i důvodů, které musel zohlednit ex offio [§ 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.] dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami, pro které je nutno je bez nařízení jednání zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému.

V navazujícím řízení bude povinností žalovaného vyžádat doplnění posudku PK MPSV ze dne 15. 4. 2016 s tím, že by posouzení mělo proběhnout za účasti žalobce při jednání komise, a znovu rozhodnout o odvolání žalobce ve smyslu závazného právního názoru krajského soudu uvedeného v tomto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, kterému však žádné náklady v souvislosti s předmětným řízením nevznikly, resp. žádné náklady neúčtoval. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí. Žalovaný byl ve věci neúspěšný, pročez nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. června 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.